

Μνημόσυνο για τα θύματα της Μικρασιατικής καταστροφής στη Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου (μετά της Υψώσεως) το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο Λόγο στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό των Αγίων Πέτρου και Παύλου Βεροίας.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας τέλεσε μνημόσυνο για τα θύματα της Μικρασιατικής καταστροφής, με την παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών.

Αμέσως μετά μετέβη στο προσφυγικό μνημείο στην περιοχή Τσερμένι όπου τέλεσε τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως των θυμάτων και ακολούθησε κατάθεση στεφάνων.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Στό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα ἀκούσαμε τόν ἴδιο τόν Κύριό μας νά καλεῖ ὅποιον θέλει νά τόν ἀκολουθήσει, νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί νά σηκώσει τόν σταυρό του. Τόν ἀκούσαμε νά ὀρίζει δηλαδή ὡς τίς δύο προϋποθέσεις γιά νά γίνει ὁ ἄνθρωπος ἀκόλουθός του τήν ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του καί τήν ἄρση τοῦ προσωπικοῦ του σταυροῦ.

Τί ἐννοεῖ ὅμως ὁ Χριστός μέ τίς δύο αὐτές προϋποθέσεις; Πῶς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί νά σηκώσει τόν σταυρό του; Καί ποιός εἶναι αὐτός ὁ σταυρός τόν ὁποῖο καλεῖται νά ἄρει;

Τίς ἀπαντήσεις στά εὐλόγα αὐτά ἐρωτήματα, πού μπορεῖ νά ἀπασχολοῦν τόν καθένα μας, τίς δίδει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος στό ἀποστολικό ανάγνωσμα πού ἀκούσαμε σήμερα. Τί μᾶς λέγει; «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός». Δέν ζῶ πλέον ἐγώ, λέγει ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός.

Νά, λοιπόν, τί σημαίνει νά ἀρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας. Σημαίνει νά κάνουμε αὐτό πού ἔκανε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δέν ζοῦσε αὐτός, ζοῦσε μέσα του ὁ Χριστός. Εἶχε ἀρνηθεῖ δηλαδή ὁ ἀπόστολος τή θέλησή του, εἶχε ἀρνηθεῖ τίς ἐπιθυμίες του, εἶχε ἀρνηθεῖ τή γνώμη του, εἶχε ἀρνηθεῖ ὅτιδήποτε προερχόταν ἀπό τόν ἑαυτό του καί εἶχε ταυτίσει τή ζωή, τή θέλησή του, τίς ἐπιλογές του, τά πάντα μέ τόν Χριστό.

Τίποτε δέν ὑπῆρχε στόν ἑαυτό του τό ὁποῖο νά διαφοροποιεῖται ἀπό τόν Χριστό. Τίποτε δέν ὑπῆρχε στή ζωή του πού νά τήν κάνει νά διαφέρει ἀπό τή ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ζοῦσε μέσα του, τή δική του ζωή ἐμίμειτο, στό δικό του θέλημα ὑπάκουε, ἔχοντας ἀπαρνηθεῖ μέ τόν τρόπο αὐτό καί ὅλες τίς ἀδυναμίες του.

Δέν περιορίσθηκε ὅμως ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλά προχώρησε στήν ἐφαρμογή καί τῆς δευτέρας προϋποθέσεως, σήκωσε δηλαδή καί τόν σταυρό πού ζητᾷ ὁ Κύριός μας ἀπό τούς ἀκολουθούς του. Καί ὁ σταυρός τόν ὁποῖο σήκωσε, ἀλλά καί καλεῖται καί ὁ κάθε πιστός νά σηκώσει, εἶναι ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ πού θέλει νά ζήσει ἀντί γιά τή δική του.

Εἶναι ὅντως σταυρός ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, γιατί δέν εἶναι μία εὐκόλη καί ἄνετη ζωή. Εἶναι στενή καί τεθλιμμένη ὁδός, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Εἶναι σταυρός, ὅπως σταυρός ἦταν καί ἡ ἐπίγεια ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δέν σταυρώθηκε μόνο, ἀλλά ὑπέμεινε καί τήν κακία, τή συκοφαντία, τήν πονηρία καί τήν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι σταυρός ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, γιατί ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ἀντιμέτωπος μέ θλίψεις, μέ δοκιμασίες καί μέ διώξεις, ὅπως μᾶς προειδοποιεῖ ὁ

ἴδιος ὁ Κύριός μας, ἀλλὰ γιατί πρέπει νά βιάζει καί ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του, καθώς «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καί οἱ βιασταί ἀρπάζουσιν αὐτήν».

Ἔτσι ἔκανε πράξη στή ζωή του τόν λόγο τοῦ Κυρίου «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι» ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ὥστε νά διακηρύσσει μέ παρρησία ὅτι δέν ζεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ζεῖ μέσα του ὁ Χριστός, καί συγχρόνως νά καλεῖ καί ἐμᾶς νά τόν μιμηθοῦμε καί νά ἐφαρμόσουμε τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ.

Τό δικό του παράδειγμα ἀκολούθησε καί ὁ ἐορταζόμενος σήμερα ἅγιος Συμεών, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ μυσταγωγός, πού ζοῦσε τόν Χριστό μέ τή θεία Λειτουργία, τήν ὁποία ἐρμήνευσε, ἀλλά καί σήκωσε τόν προσωπικό του σταυρό μαζί μέ τόν σταυρό τοῦ ποιμνίου του, τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, πού δοκιμαζόταν ἀπό τίς πολιορκίες καί τήν ἀπειλή τῶν Τούρκων καί τῆς ἀλώσεως.

Τό παράδειγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀκολούθησαν ὅμως καί οἱ ἅγιοι ἱερομάρτυρες καί ἐθνομάρτυρες Μητροπολίτες Χρυσόστομος Σμύρνης, Ἀμβρόσιος Μοσχονησίων, Γρηγόριος Κυδωνίων, Προκόπιος Ἰκονίου, Εὐθύμιος Ζήλων καί οἱ σύν αὐτοῖς ἀναιρεθέντες κατά τή Μικρασιατική καταστροφή, τή μνήμη τῶν ὁποίων ἐπιτελοῦμε σήμερα.

Ζοῦσαν μέ τόν Χριστό στήν ψυχή τους καί γι' αὐτό δέν φοβήθηκαν οὔτε τό μαρτύριο οὔτε τόν θάνατο. Ἐμείναν μέχρι τήν τελευταία στιγμή δίπλα στό χειμαζόμενο ποίμνιό τους, γιά νά τό στηρίξουν καί νά τό ἐνισχύσουν μέ αὐταπάρνηση καί αὐτοθυσία, ἐνῶ θά μπορούσαν νά εἶχαν σώσει τή ζωή τους. Ζοῦσαν μέ τόν Χριστό, γι' αὐτό καί δέν δυσκολεύθηκαν νά σηκώσουν ὄχι μόνο τόν προσωπικό τους σταυρό, ἀλλά καί αὐτό τῶν διωγμῶν τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ μαρτυρίου. Καί ἔτσι παρέμειναν καί στή ζωή καί στό μαρτύριο ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό, γιά νά λάβουν τόν στέφανο τῆς δικαιοσύνης στόν οὐρανό καί νά διδάσκουν καί ἐμᾶς μέ τό παράδειγμά τους νά ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό ὡς ἀληθινοί μαθητές του σηκώνοντας ὅποιον σταυρό κληθεῖ νά ἀναλάβει ὁ καθένας μας.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)